

РЕШЕНИЕ

№ 56

гр. София, 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Иванов

Членове: Зорница Хайдукова
Валентин Бойкинов

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Валентин Бойкинов Въззивно търговско дело
№ 20211001001085 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 260989 от 18.06.2021г., постановено по търг. дело 1078/2020 г., Софийски градски съд, Търговско отделение, 8 състав е осъдил „Стоунхард”ООД да заплати на Н. Т. на основание чл.95, ал.1 от ЗАПСП сумата от 147,95 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди за пропуснати ползи от неполучено лицензионно възнаграждение поради нарушаване на правата на ищеца като автор на фотография „Планинска панорама”, използвана без негово съгласие и без посочване на ищеца като автор от ответника „Стоунхард”ООД на интернет сайта на ответника- [https : ***](https://***) в периода от 16.12.2019г. до 10.04.2020г., ведно със законната лихва за периода от 12.06.2020г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлил този иск за разликата до пълния предявен размер от 880,29 лева.

Със същото решение СГС е отхвърлил и иска за сумата 420 лева, представляваща имуществени вреди за претърпени загуби от разноски за адвокатска помощ и нотариални такси и за сумата от 648 лева- неимуществени вреди, като неоснователен.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от Н. Т., с която се обжалва първоинстанционното решение в неговата отхвърлителна част, с която са отхвърлени исковете по чл.95 от ЗАПСП, както следва : относно обезщетението за пропуснати ползи за частта над 147, 95 лева до пълния размер на претенцията от 1 056,03

лева; относно обезщетението за претърпени загуби в пълния размер от 420 лева и относно обезщетението за неимуществени вреди в пълния оставащ размер от 648 лева. Твърди се, че решението на съда в обжалваната част е неправилно и незаконосъобразно поради съображения, които са подробно изложени във въззивната жалба. Иска се неговата отмяна и вместо него да се постанови друго, с което предявените обективно съединени искове с правно основание чл. 95 от ЗАПСП да бъдат уважени, така както са предявени.

Извършена е размяна на книгата съгласно изискванията на чл.263, ал.1 ГПК, като по делото въззиваемата страна „Стоунхард”ООД е депозирала отговор на въззивната жалба, с който се заявява становище за неоснователността на въззивната жалба по съображения изложени в отговора.

Срещу решението в осъдителната част в срока по чл. 263, ал.2 ГПК е постъпила и насрещна въззивна жалба от „Стоунхард”ООД, с която се иска отмяна на решението в осъдителната му част за сумата от 147,50 лева, като се твърди, че решението в обжалваната му част е неправилно по съображения изложени в жалбата.

По насрещната въззивна жалба на „Стоунхард”ООД е подаден отговор от въззиваемия ищец Н. Т., чрез процесуалния му представител адв. Д.Г., с който се възразява против жалбата и се иска постановяване на решение за потвърждаването на обжалваното решение в осъдителната му част.

Софийски апелативен съд, намира, че въззивната жалба като подадена в законоустановения срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, е процесуално допустима. След като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно изискванията на чл.235 от ГПК във вр. с чл.269 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Въззивните жалби и на двете страни са процесуално допустими – същите са подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, съответно по чл. 263, ал.2 ГПК, изхождат от легитимирани страни, имащи право и интерес от обжалване, насочени са срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване.

За установено от фактическа страна, настоящият състав намира следното:

Видно от представеното с исковата молба и прието като доказателство извлечение от интернет сайта [***](#), за който между страните не е спорно, че е притежание на ищеца и който представлява професионално представяне на фотографа Н. Т., се съдържа и процесната фотография „Планиска панорама”, София, България.

Видно е от представеното по делото и прието като доказателство извлечение от интернет сайт [https : ***](https://***), за който между страните не е спорно, че е притежание на ответника се съдържа и процесната фотография, която е използвана като визуализация на статията „Бум на имотни сделки в София в края на годината”, с посочена дата на използване в статията- 16.12.2019г.

По делото е представен и е приет като доказателство нотариално заверен препис от електронен документ, който не е спорно, че е от сайта на ответника, съдържащ и процесната

фотография, с дата на нотариалното удостоверяване- 10.04.2020г.

По делото е представена и е приета като доказателство покана за доброволно изпълнение, изпратена от ищеца до ответника по електронен път на 21.04.2020г., с която ответното дружество е било поканено да заплати на ищеца сумата от 2 301,46 лева за нарушението на авторските му права върху фотографията за нарушение, започнало на 16.12.2019г. Ответникът е уведомен, че при доброволно заплащане Н. Т. ще се откаже от претенцията за неимуществени вреди от 1000 лева и ще претендира единствено 1 346,46 лева за имуществени вреди.

Между страните не се спори, а и от представеното по делото и прието като доказателство платежно нареждане от 30.04.2020г., че на посочената дата ответникът е заплатил на ищеца доброволно сумата 352,05 лева, с основание за плащане „твърдяна онлайн употреба на снимка от 16.12.2019г. до 10.04.2020г.

По делото е представено и е прието като доказателство и писмо на ответника, изпратено по електронната поща на 04.05.2020г., с което се уведомява ищеца, че веднага е преустановено използването на фотографията, като същевременно е и заплатена сума за пропуснати ползи от онлайн използване на фотографията за периода от 16.12.2019г. до 10.04.2020г. в претендирания размер от 180 евро, която сума според ответника е била достатъчна да компенсира автора, а останалите претенции са посочени като неоснователни.

От приетата и неоспорена от страните в производството пред първоинстанционния съд съдебно-техническа експертиза се установява, че фотографията, предоставена от ищеца като сравнителен материал посредством RAW файл/представляващ суровия файл на снимковото изображение/ е идентична с фотографията от сайта на ищеца и фотографията от домейн адреса, използван от ответника [https : ***](https://***). Вещото лице е дало заключение, че съгласно извадката от общодостъпен публичен регистър за архив на интернет съдържанието в световен мащаб, са налице данни /архив/ от дата 10.04.2020г. в домейн на ответника, поради което според вещото лице може да се заключи, снимката е използвана от ответника от даата на архива 19.01.2020г. Вещото лице дава също така заключение, че авторството не е видно и изрично посочено в сайта на ответника при използване на фотографията, а в метаданните от 19.01.2020г. до 10.04.2020г. е изписан авторът Н. Т. с дата 13.10.2018г.

Вещото лице дава заключение, че съгласно таблица MFM- Mittelstandsgemeinschaft Foto Marketing/ Осреднени цени за продажба на фотографии/, представляваща тарифа за средните цени, на които немските фотографи продават продукцията си и която тарифа ищецът твърди, че да е приложима при оценката на дължимото обезщетение за неправомерното ползване на фотографията от страна на ответника, стойността на лицензионното възнаграждение, което ищецът би получил за предоставяне на лиценз за право на ползване за процесната фотография се формира по следния начин : осреднени цени за продажба на фотографии за онлайн употреба до шест месеца в подстраница на главния домейн и с употреба на език е 225 евро или 440,06 лева, а за пропуснатата информация за източника на снимката увеличението е 100% и става общо 450 евро или в левовата му

равностойност възлиза на 880,12 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна :

Предявеният иск е с правно основание Чл.95,ал.1,т.1 от Закона за авторското право и сродните му права за осъждане на ответника да заплати обезщетение за претърпените от ищеца вреди- имуществени и неимуществени, вследствие на увреждането на авторското право на ищеца.

Както правилно е разяснил и първостепенният съд, за да бъдат уважен предявеният иск с правно основание чл. 95, ал. 1 вр. с чл.95в, ал. 1 от ЗАПСП, следва да са налице следните предпоставки: 1) да съществува обект на авторско право, подлежащ на закрила по смисъла на чл. 3 от ЗАПСП; 2) ищецът да е носител на авторското право- обект на закрила; 3) да е налице нарушение от страна на ответника на авторското право, чиято закрила търси ищецът; 4) вреди, възникнали от извършеното нарушение за автора на произведението, които да са в причинна връзка с нарушението и 5) да се установи размера на обезщетението.

В настоящия случай е прието за доказано, че от събраните по делото писмени доказателства- извлечение от сайта на ищеца и от заключението на вещото СТЕ, което е изследвало като сравнителен материал метаданните на процесното произведение, се доказва, че ищецът е автор на процесната фотография „Планинска панорама”. Прието е, че доколкото тези метаданни се намират в държане на ищеца и че самият той се манифестира като неин автор в интернет сайта си, не е опровергана презумпцията на чл.6, ал.1 от ЗАПСП, съгласно която до доказване на противното за автор се смята лицето, чието име е посочено по обичайния за това начин върху произведението, което лице в настоящия случай следва да се смята, че е ищецът.

Прието е също така, че процесната снимка представлява годен обект на авторското право, като съдът се е позовал на разпоредбата на чл. 3, ал.1 от ЗАПСП, съгласно която под творческа дейност следва да се счита всяка проява на интелектуално усилие/ самостоятелна мисъл/ на автора, като не е необходимо задължително това усилие да е с някакъв научен или художествен принос.

Също така съдът е приел за безспорно установено и доказано от приетото и неоспорено от страните заключение на вещото лице СТЕ, че процесната фотография, за която ищецът е предоставил суровия файл, е идентична с фотографията от домейн адреса, използван от ответника [https : ***](https://***), т.е факта на нарушението на авторското право от страна на ответника.

Прието е и че ответникът при условията на обратно доказване не е доказал, че използването на фотографията да е станало със съгласието на ищеца и при посочване на авторските му права, поради което е формирал извода си, че е налице нарушение на авторските права на ищеца по чл.18, ал.2, т.1, т.1,2 и 6 и чл. 15, ал.1, т.4 от ЗАПСП във връзка с възпроизвеждане на фотографията, разпространението ѝ сред неограничен кръг от лица, публичното ѝ показване и липсата на обозначаване на ищеца като неин автор.

Тези фактически констатации и правни изводи на първоинстанционния съд не се оспорват от ответника в насрещната въззивна жалба. Твърди единствено, че решението е неправилно поради необоснованост на изводите на съда, че ищецът е претърпял от иначе признатото от съда за неправомерно ползване на процесната фотография вреди от пропуснати ползи, които да са повече от тези които са вече доброволно репарирани от ответника още преди завеждане на делото в размер на сумата 352, 05 лева и която сума според ответника е била напълно достатъчна да компенсира автора.

Въззивният съд при спазване на правилото на чл.269 ГПК и доколкото е ограничен от посоченото в жалбата, не може да се занимава повторно с пререшаването на тези въпроси по начин различен от вече приетия от първоинстанционния съд, а следва да се ограничи единствено до твърденията в насрещната въззивна жалба за необоснованост в изводите на съда при определяне окончателния размер на дължимото обезщетение за имуществени вреди- пропуснати ползи от увреждането на авторското право на ищеца.

Предвид изложеното по-горе настоящият съдебен състав намира, че по делото е доказано по безспорен начин, че ответникът е нарушил авторското право на ищеца върху фотографското произведение, поради което и следва да се приеме, че за последния – носител на изключителното право за използване на произведението са настъпили имуществени вреди от неразрешеното му използване, които в конкретния случай са формулирани от ищеца по следния начин – пропуснати ползи от непредоставянето на правата за използването му, намиращи се в причинна връзка с нарушенията; преки вреди, представляващи разходи под формата на заплатено адвокатско възнаграждение при провеждане на преговори между страните за доброволно уреждане на спора – за преустановяване факта на нарушението и за заплащане на обезщетение, както и за неимуществени вреди- претърпени болки и страдания от неправомерното използване на авторското произведение.

По иска за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи от непредоставянето на правата за използването на фотографското произведение в случай, че между страните беше сключен лицензионен договор, настоящият съдебен състав намира следното :

Съгласно нормата на чл. 95, ал.2 от ЗАПСП вредите трябва да са пряка и непосредствена последица от нарушението. В настоящия случай твърденията от ищеца вреди са с имуществен характер- пропуснати ползи и претърпени загуби и отговарят на посоченото изискване. Съгласно нормата на чл.35 ЗАПСП произведението се използва само след предварителното съгласие на автора, като отношенията се уреждат със сключването на договор по чл. 36 от ЗАПСП. В настоящия случай такова съгласие безспорно липсва и следователно за ищеца като автор на произведението е налице вреда с характер на пропусната полза от неполученото възнаграждение за ползване на произведението. В този смисъл на ищеца се дължи обезщетение за нарушеното му право да получи възнаграждение за ползването на произведението в размер на възможното лизингово възнаграждение.Вредите се съизмерват със стойността, която авторът би получил за

произведението си, на която той го предлага и би го реализирал въз основа на договора.

Настоящият съдебен състав споделя като основателни критериите представени от ищеца за определяне на обезщетението за претърпените имуществени вреди изразяващи се в пропуснати ползи.

Пропуснатата полза представлява това увеличение към имуществото, което страната би получила при нормалното развитие на нещата. В конкретния случай при обичайното развитие на нещата, в случай, че нарушение нямаше и ответникът беше закупил правото да използва фотографията, то обичайно, прехвърлителят на правото би съобразил пазара, където предлага други свои произведения, като релевантни следва да се считат пазарните цени на пазара на увреденото лице, а не тези на пазара на увреждащия, както неправилно е приел първоинстанционният съд. Аргументът на съда, че посочените в MFM-Mittelstandsgemeinschaft Foto Marketing/ Осреднени цени за продажба на фотографии/, представляваща тарифа за средните цени, на които немските автори продават продукцията си, са неприложими, защото се отнасяли за Германия, а фотографията е използвана в България, е необоснован и не се споделя от настоящия съдебен състав. Това е така, защото пропуснатите ползи са благо, което ищецът като автор на произведението би получил, ако правоотношението с ответника, който е нарушител на авторските му права върху произведението се бе развило законосъобразно и се беше стигнало до сключването на лицензионен договор. Затова и обезщетението за пропуснатите ползи следва да бъде равностойността, цената, по която ищецът би продал, а не цената, на която би купил ответника.

Хипотетично, лицензионен договор за предоставяне на ползването би се сключил при условия приемливи за автора на произведението, а не непременно за ползвателя, защото без съгласие на автора, вкл. по отношение и на цената до предоставяне на ползване не би се стигнало въобще. Съответно за релевантни следва да се считат пазарните цени, на пазара на увреденото лице, а не тези на пазара на увреждащия, както е приел първоинстанционният съд. Така възприетият от съда подход освен друго не дължи и сметка за спецификите и особеностите на съвременния глобален интернет пазар при който по начало цените не са съобразени със спецификите на пазара в една конкретна държава или дадена географска област, а с цялостното глобално търсене и предлагане в целия свят. Прилагането на такъв подход би довело и до по-благоприятно третиране на нарушителя, който въпреки, че авторът не е дал съгласието си, е ползвал произведението за собствени пазарни нужди и цели, извличайки облаги от това ползване и то с ясното съзнание, че прави това спестявайки си заплащането на определен разход, който иначе би го дължал ако се беше стигнало до сключването на лицензионен договор при поставените от автора на произведението условия.

Отговорността по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП представлява особен вид деликтна отговорност, която има обективен характер, при който няма никакво значение дали нарушителят е знаел или не за чуждите права върху произведението. Следователно ответникът в качеството нарушител на авторското право дължи на ищеца обезщетение за

понесените от него вреди, които са в пряка връзка с процесното нарушение, независимо от факта дали е съзнавал, че ищецът е носител на авторските права върху произведението.

Ответникът е публикувал без разрешение процесната фотография на своя сайт, която е показана на множество лица, и то без да се обозначи ищецът за автор, който при правомерно договаряне би имал право да получи възнаграждение. От противоправното поведение на ответника ищецът е лишен от възможността да получи възнаграждение и да увеличи своето имущество, от което следва, че е понесъл имуществена вреда, изразяваща се в пропусната полза.

В този ред на мисли и при съблюдаване на нормите на чл. 95 и чл. 95 а ЗАПСП и за определяне на размера на дължимото се на ищеца справедливо обезщетение за последните вреди съдът съобразява събраното по делото заключение по СЕ, във варианта от основното му заключение, съобразно което средното възнаграждение за фотографията „Планинска панорама“ е 450 евро или в левовата му равностойност възлизаща на сумата от 880,12 лева. За да кредитира този вариант от заключението на вещото лице съдът се обосновава с изводите си по-горе, че не е от значение къде е използвана фотографията, като релевантен е интереса на увреденото лице, а не на нарушителя на правото му.

Тъй като между страните няма спор, а и се установява от представеното с исковата молба платежно нареждане, че още преди подаване на исковата молба ответникът му е заплатил доброволно сумата от 352,05 лева, в която ясно е посочено като основание за плащане „твърдяна онлайн употреба на снимки от 16.12.2019г. до 10.04.2020г.“, поради което тази платена доброволно сума следва да се приспадне от дължимото и определеното по-горе от въззивния съд обезщетение в размер на 880, 12 лева. Недоказано остана по делото твърдението на ищеца, че тази сума следва да бъде приспадната от обезщетението за неимуществени вреди, доколкото в писмото-отговор до изпратената му нотариална покана изрично е заявил кое негово задължение счита за погасено посредством извършеното плащане, а това е за пропуснати ползи вследствие на твърдяното от другата страна неправомерно ползване. След приспадането на платената от ответника сума от 352, 05 лева от определеното от въззивния съд обезщетение от 880, 12 лева, на ищеца следва да бъде присъдено крайно обезщетение в размер на 528,07 лева, за обезщетяване на имуществените вреди за пропуснати ползи от неполучено лицензионно възнаграждение от използваната неправомерно от ответника фотография, което е в повече от присъденото от първоинстанционния съд обезщетение в размер на 147,95 лева. Предвид изложеното решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено в частта, с която е отхвърлен иска за пропуснати ползи в частта над сумата от 147, 95 лева до 528, 07 лева, като вместо него да бъде постановено друго, с което на ищеца да бъде присъдена и сумата 380, 12 лева, като в останалата част, с която искът е отхвърлен до пълния предявен размер от 1 056,03 лева решението на СГС следва да бъде потвърдено като правилно. На ищеца следва да бъде присъдена и законната лихва от предявяването на исковата молба- 12.06.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

Тъй като при формирането на крайния извод за основателност на предявения иск за

пропуснати ползи въззивният съд е достигнал до изводи различаващи се от тези на първата инстанция, която за да уважи иска частично само за сумата от 147,95 лева се е основала единствено на разпоредбата на чл.95а от ЗАПСП, която настоящият съдебен състав по-горе е намерил, че не следва да бъде приложена по начина по който я е приложил СГС, въззивната жалба на ответника „Стоунхард”ООД срещу решението в осъдителната част се явява неоснователна само на това основание и решението в обжалваната му от ответника част следва да бъде потвърдено като правилно.Както е прието по-горе в мотивите доброволно заплатените от ответника още преди завеждането делото суми в размер на 352, 05 лева не са достатъчно да репарират всички претърпени от ищеца имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи, които настоящият съд определя да възлизат в действителния им размер на 880, 12 лева.

По претенцията за претърпени имуществени вреди, представляващи разходи под формата на заплатено адвокатско възнаграждение при провеждане на преговори между страните за доброволно уреждане на спора, въззивният съд намира следното :

В нормата на чл. 95, ал. 2 ЗАПСП е предвидено, че обезщетение се дължи за всички вреди, които се явяват пряка и непосредствена последица от нарушението. Такава вреда се явяват и извършените от ищеца разноси в опит да защити нарушеното му право, като негов е изборът по какъв начина да бъде упражнена - по съдебен ред или чрез доброволно уреждане на възникналия спор. Правото на обезщетение за претърпяна загуба в случая се равнява на заплатеното адвокатско възнаграждение за предоставена защита при опит за извънсъдебно уреждане на спора.

За удостоверяване извършените разноси за осъществяване на представителство чрез адвокат за разрешаване спора между страните преди сезирането на съда, по делото е представен договор за правна защита и съдействие и от който се установява заплатено адвокатско възнаграждение от ищеца в размер на 400 лв. Безспорно е извършеното нотариално удостоверяване върху съдържанието на документ - смет върху хартиен носител от електронен сайт, като не се спори и относно размера на начислената такса в размер на сумата 20 лева, която съответства на приложимата за определянето ѝ Тарифа за нотариалните такси към ЗННД, като съдът счита претендирания размер за съответен на дължимия такъв за предоставената нотариална услуга.

При това положение, основателен се явява искът за обезщетение в размер на разноските за уреждане на спора с ответното дружество във връзка с нарушеното авторско право на ищеца, което настоящият съдебен състав приема че е налице и възлизащо в размер на сумата от 420 лв. Обжалваното решение следва да бъде отменено в тази му част, като вместо него да бъде постановено друго, с което тази сума следва да бъде присъдена на ищеца, ведно със законната лихва от предявяването на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

По претенцията за неимуществени вреди въззивният съд намира следното :

По отношение на иска за обезщетяване на поддържани от ищеца, като претърпени

неимуществени вреди в размер на сумата от 648 лв., представляващи преживени негативни емоции от страна на увреденото лице, въззивният съд намира, че същият е недоказан в своето основание. Неимуществените вреди, като преживени болки и страдания, които въпреки че са част от душевния мир на всеки човек, подлежат на доказване, като всяка една вреда, като настъпването им не може да се основава на предположения, както счита ищецът. В конкретния случай, ищецът се е ограничил единствено до това да твърди да е преживял такива вреди, но не е ангажирал в производството пред първоинстанционния съд никакви доказателства в подкрепа на тези си твърдения, поради това и вреда от подобно естество не може да се възприеме да се е осъществила в правната му сфера, респективно за него да е възникнало право да получи обезщетение за подобно увреждане. Изложеното налага цялостно отхвърляне на тази претенция, поради което и решението на СГС в тази му част следва да бъде потвърдено като правилно.

Воден от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 18.06.2021г., постановено по търг. дело № 1078/2020г. на Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-8 състав, В ЧАСТТА МУ, с която са отхвърлени предявените от Н. Т. срещу „Стоунхард“ООД обективно съединени иски с правно основание чл. 95, ал.1 от ЗАПСП за пропуснати ползи в частта над сумата от 147, 95 лева до 528, 07 лева и възлизаща на 380, 12 лева, както и за претърпени имуществени вреди в размер на 420 лева, като вместо това постановява друго :

ОСЪЖДА „Стоунхард“ООД, ЕИК 203905751, със седалище и адрес на управление гр.София, район Лозенец, ул.“Якубица“№23, ет. партер, офис 2 да заплати на Н. Т., роден на ***г., гражданин на ФР Германия, с адрес : гр. ***, ул.“****“№27, със съдебен адрес гр.***, ул.“****“№3, ет.1, чрез адв. Д.Г. на основание чл. 95, ал.1 от ЗАПСП още и сумата в размер на 380,12 лева, представляваща обезщетение за претърпени вреди (под формата на пропуснати ползи) поради нарушаване на правата му на автор на фотография „Планинска панорама“, използвана без негово съгласие и без посочване на ищеца като автор от ответника „Стоунхард“ООД на интернет сайта на ответника- [https : ***](https://***) през периода от 16.12.2019г. до 10.04.2020г., ведно със законната лихва от 12.06.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „Стоунхард“ООД, ЕИК 203905751, със седалище и адрес на управление гр.София, район Лоценец, ул.“Якубица“№23, ет. партер, офис 2 да заплати на Н. Т., роден на ***г., гражданин на ФР Германия, с адрес : гр. ***, ул.“****“№27, със съдебен адрес гр.***, ул.“****“№3, ет.1, чрез адв. Д.Г. на основание чл. 95, ал.1 от ЗАПСП сумата 420 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди за претърпени загуби от разноски за адвокатска помощ и нотариални такси, ведно със законната лихва от 12.06.2020г. до

окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 18.06.2021г., постановено по търг. дело № 1078/2020г. на Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-8 състав в останалата обжалвана част, като правилно.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____